

Борислав Раговић

ТРЕШЊА

За Х.

Стајала си под трешњом једног јутра,
средином јуна, кад су трешње махом прошле;
и спазила си, на најнижој грани,
налик на минђушу без парице у лишћу,
једну крупну, тамну као венска крв.
За тренутак, док смо гледали у њу,
учинило ми се да видим како згрчен
у њеном слатком и црвеном мраку
прогриза по мери свог бића себи ходник,
сав обузет чежњом за крилима, црв.
Онда си се дигла на прсте за том трешњом,
убрала је и појела, укусну
бар колико и у viseћем положају.
Што се тога тиче, то би било све.
Да, али уз њено месо, њену крв,
ниси морала и њега да прогуташ?
Кад си се машила, бистрио се још,
бистрио – као у кристалној кугли.
Но пошто ти није при руци она трешња,
Чему лупамо главу? Црв је црв.

ТРЕШЊА У ОКТОБРУ

За С. З.

У време кад се полазећи
од искуства реалиста
над стихом једва да избећи
упад понеког сувог листа,

и кад они из својих соба
у зимљивом предосећању
прате смену годишњих доба
по костобољи или грању,

негде средином већ октобра,
зашлог у опште увенуће,
песник ми поможе и обра
трешњу иза мајчине куће.

Сећам се како сам га тада
ћутке посматрао одоздо,
док се с трешње крај винограда
пропињао за сваким гроздом,

па би набрао пуну кофу
и сишав хитро, јер је млађи,
пружио ми је као строфу
поклоњену по мојој грађи,

да се онда још више попне
и њише, распет, раскорачен,
у трешње плавосиве опне
кад прсне грозд у строфу бачен.

Реалисти би ту у складу
с чињеницом рекли: па шта!
У запушеном винограду
није вам ни потребна машта.

Реалисти углавном воле
да виде оно што опишу
као гране, црне и голе,
које чекају ситну кишу:

док у пећи пуцкета ватра
а ветар завија све бешње,
мало ко међу њима сматра
важном кофу-две грожђа с трешње.

Многи од њих најчешће иду
у природу као у прошњу,
при чему немају у виду
да претресу баш сваку крошњу;

а гледајући ствар одоздо,
не би им бола очи тешња
веза коју с понеким гроздом
понекад има нека трешња,

ако их језик не засврби,
тај пуштач бува, склон да води
подозрењу о некој врби
на којој грожђе ипак роди.